

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 3Co/512/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7512212154
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 08. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Feťková
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2014:7512212154.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Feťkovej a sudcov JUDr. Jarmily Sopkovej Maximovej a JUDr. Ladislava Duditša v právnej veci žalobcu: EOS KSI Slovensko s.r.o., IČO: 35 724 803, so sídlom v Bratislave, Pajštúnska 5, zastúpeného Advokátskou kanceláriou Tomáš Kušnir s.r.o., IČO: 36 613 843, so sídlom v Bratislave, Pajštúnska 5, proti žalovanému: M. T., D.. XX.XX.XXXX, N. O. XXX, za účasti vedľajšieho účastníka: Združenia na ochranu občana spotrebiteľa HOOS, IČO: 42 176 778, Važecká 16, Prešov, zastúpeného JUDr. Ambrózom Motykom, so sídlom v Stropkove, Nám. SNP 7, v konaní o zaplatenie 845,71 eura s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Košice - okolie č.k. 17C/372/2012-57 zo dňa 06.05.2013 takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.

Žalobca je povinný nahradiť vedľajšiemu účastníkovi trovy odvolacieho konania v sume 71,11 eur na účet advokáta JUDr. Ambróza Motyku do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

o d ô v o d n e n i e :

Predmetom konania je uplatnený nárok žalobcu na zaplatenie sumy 845,71 eur titulom dlhu na úvere spolu s kapitalizovaným úrokom z omeškania vo výške 43,69 eura a tiež 9 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 823,22 eura od 15.07.2004 do zaplatenia a zo sumy 22,52 eura od 25.03.2011 do zaplatenia.

Súd prvého stupňa napadnutým rozsudkom žalobu zamietol. Žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť vedľajšiemu účastníkovi trovy konania na účet právneho zástupcu JUDr. Ambróza Motyku v sume 142,01 eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

Súd prvého stupňa po vykonanom dokazovaní a po právnom posúdení veci podľa § 52 ods. 1, § 53, § 54, § 57, § 100 ods. 1, § 101, § 103 a § 111 Občianskeho zákonníka, § 4 ods. 8, § 7 ods. 1, 2 zákona o ochrane spotrebiteľa a § 558 Občianskeho zákonníka vzal za preukázané, že medzi žalovaným a právnym predchodcom žalobcu bola uzavretá zmluva o úvere. Žalobca pohľadávku nadobudol od pôvodného veriteľa VÚB banka a.s. zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 28.03.2007. Súdu bola predložená žalobcom aj dohoda o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku zo dňa 25.05.2010, ktorou mal žalovaný uznať pohľadávku žalobcu vo výške 985,71 eur, ako aj ju zaviazat' splatiť v 50 eurových mesačných splátkach počnúc dňom 30.06.2010. Pretože zročnosť celého dlhu nastala dňom 14.07.2004 a žaloba bola podaná na súde dňa 20.07.2012, prihliadol súd prvého stupňa na námietku premĺčania vznesenú vedľajším účastníkom i žalovaným a žalobu ako plne nedôvodnú zamietol. K

záveru o premlčaní dospel potom, ako dohodu zo dňa 25.05.2010 vyhodnotil ako neplatnú, lebo dohoda zo dňa 25.05.2010 nebola jednostranným právnym úkonom zo strany žalovaného v zmysle § 558 Občianskeho zákonníka, ale úkonom žalobcu, a k platnému uznaniu dlhu nedošlo o to viac, že žalovaný v čase uznania o premlčaní ani nevedel, žalobca vopred pripravené tlačivo so sofistickovane vsunutým textom o uznaní záväzku a o vedomosti žalovaného o premlčaní dlhu dal žalovanému iba podpísať. Teda v záujme dosiahnutia vymožitelnosti pohľadávky to bol samotný adresát uznania dlhu, t.j. žalobca, ktorý si nepriamo od žalovaného podpis na vopred pripravenom tlačive vynútil. Takto získaný podpis žalovaného na dohode o uznaní záväzku vyhodnotil súd prvého stupňa ako nekalú obchodnú praktiku a preto ju považoval za neplatnú. Výrok o trovách konania odôvodnil ust. § 142 ods. 1 O.s.p. Žalovanému trovy odvolacieho konania nevznikli. Vedľajší účastník, ktorý bol zastúpený právnym zástupcom a ktorý zdieľa osud účastníka na strane ktorého ako vedľajší účastník vstúpil, bol v konaní úspešný, preto mu súd priznal náhradu trov právneho zastúpenia z tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby 51,45 eur a režijnej náhrady 7,63 eur + 20 % DPH, a to za dva úkony právnej služby prevzatie a príprava zastúpenia a vyjadrenie, spolu 142,01 eur.

Proti tomuto rozsudku podal včas odvolanie žalobca. Navrhol zmeniť rozsudok súdu prvého stupňa tak, že odvolací súd vyhovie návrhu žalobcu v plnom rozsahu, resp. v zmysle ust. § 221 ods. 1 a 3 O.s.p. rozsudok zruší a vec vráti súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Zároveň si uplatnil voči žalovanému a vedľajšiemu účastníkovi na strane žalovaného trovy konania. Uplatnil odvolací dôvod podľa ust. § 205 ods. 2 písm. f) O.s.p., teda, že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a v dôvodoch odvolania tiež uviedol, že súd prvého stupňa nedostatočne zistil skutkový stav veci, čo zakladá odvolací dôvod podľa ust. § 205 ods. 2 písm. c) O.s.p. Z dôvodov odvolania možno vyvodiť aj uplatnený odvolací dôvod podľa ust. § 205 ods. 2 písm. d) O.s.p.

Žalobca v dôvodoch odvolania akcentoval na to, že dňa 25.05.2010 došlo k nespochybniteľnému uznaniu dlhu a navyše na to, aby nastali právne účinky spojené s uznaním práva podľa § 110 ods. 1 druhá veta Občianskeho zákonníka, zákon nevyžaduje aby dlžník mal v čase uznania vedomosť o premlčaní dlhu. Navyše žalobca poukázal na ust. čl. 3 bodu 3.1. dohody zo dňa 25.05.2010, v ktorej žalovaný potvrdil svoju vedomosť o premlčaní dlhu, to znamená v danom prípade nastali účinky ust. § 558 Občianskeho zákonníka, a to, že záväzok uznaný žalovaným čo do dôvodu a výšky v čase uznania trval. Úprava obsiahnutá v ust. § 558 Občianskeho zákonníka spája vedomosť toho, kto uznal premlčaný dlh o jeho premlčaní so vznikom vyvrátiteľnej domnienky, že dlh v čase uznania trval. Žalobca v odvolaní akcentoval na to, že prístupom súdu dochádza k popretiu procesnej zásady rovnosti účastníkov, ak k neprimeranej ochrane spotrebiteľa vedúcej k úplnému zbaveniu sa zodpovednosti spotrebiteľa za plnenie svojich povinností. Konanie žalovaného, ktorý si bol vedomý svojho záväzku, avšak záväzok neuhradil, nemožno považovať za morálne a čestné a preto nemožno súhlasiť s tým, aby takémuto konaniu bola zo strany súdu poskytnutá ochrana. Navyše, ak by aj žalovaný v čase uznania dlhu nevedel o jeho premlčaní, právny účinok spojený s uznaním práva, ktorý predpokladá § 110 ods. 1 druhá veta Občianskeho zákonníka, t.j. prerušenie plynutia pôvodnej premlčacej doby a začiatok plynutia novej 10-ročnej premlčacej doby v takomto prípade nastupuje. V tomto smere poukázal žalobca na právny názor Najvyššieho súdu ČR v rozsudkoch 3Cz/6/68, 3Cdo/155/2007, 33Odo/934/2005, 33Odo/1039/2004 a 33Odo/133/2005. Predmetná dohoda neobsahuje podľa žalobcu žiadne zložité ani zavádzajúce právne formulácie. Obsah dohody nie je tak rozsiahly, aby sa s ním žalovaný nemal možnosť oboznámiť a okrem toho žalovaný dohodu podpisoval vo svojom bydlisku, teda mal možnosť si dohodu v pokoji prečítať a v prípade, ak mal záujem uzatvoriť dohodu s takýmto obsahom, vysloviť s ňou svoj súhlas svojím podpisom, resp. ju odmietnuť a nepodpísať, ak by s jej obsahom nesúhlasil. Ak by boli pre žalovaného niektoré pojmy nezrozumiteľné, žalobca má za to, že malo to byť v záujme žalovaného dožadovať sa ich vysvetlenia, k čomu by osoba, ktorá podpísanie dohody zabezpečovala, ochotne pristúpila. Dohodou dochádza k zmene v obsahu záväzku zmluvných strán, ktorá spočíva v tom, že žalovanému je umožnené splácať záväzok v splátkach. V nadväznosti na uvedené žalobca zdôrazňuje, že dohoda o zmene v obsahu záväzku je zmluvný vzťah, ktorý vznikol medzi žalobcom ako veriteľom a žalovaným ako dlžníkom, pričom žalobca ako postupník tu nemá postavenie dodávateľa v zmysle spotrebiteľskej zmluvy. Z uvedeného potom vyplýva, že ustanovenie dohody o tom, že žalovaný uznáva svoj záväzok, nemohlo byť žalovanému vnútené ako neprijateľná podmienka v spotrebiteľskej zmluve a na dohodu sa nevzťahujú ustanovenia o neprijateľných podmienkach v spotrebiteľských zmluvách. Žalovaný nebol

k podpisu dohody žiadnym spôsobom donútený, uzatvorením predmetnej dohody nedošlo k zhoršeniu postavenia žalovaného ako spotrebiteľa, práve naopak žalobca poskytol žalovanému možnosť plniť už existujúci splatný záväzok, s plnením ktorého sa žalovaný dostal do omeškania, v splátkach. Na podporu svojich tvrdení žalobca poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Žiline sp.zn. 7Co/79/2013 zo dňa 27.03.2013 a Krajského súdu v Nitre sp.zn. 25Co/323/2012 zo dňa 30.04.2013, ktoré rozhodnutia k odvolaniu pripojil. Takáto forma dohody medzi veriteľom a dlžníkom nie je podľa odvolateľa ničím neobvyklým a nie je možné ju hodnotiť ako nekalú obchodnú praktiku zo strany veriteľa. Súd prvého stupňa sa len stotožnil s účelovým a ničím nepreukázaným tvrdením vedľajšieho účastníka, pričom neprihliadol na jednoznačný dôkaz, že žalovaný sa dohodol s veriteľom na splátkach a zároveň svoj záväzok voči žalobcovi uznal. Žalobca považuje takéto vyhodnotenie listinných dôkazov za bezbrehú a ničím neodôvodnenú ochranu žalovaného ako spotrebiteľa a porušenie zásady rovnosti účastníkov konania, ktorá vedie k tomu, že osoby, ktorým bol poskytnutý úver ho nebudú musieť vrátiť. Žalobca tiež nesúhlasí, aby bol zaviazaný k náhrade trov právneho zastúpenia vedľajšieho účastníka, keďže žalobca zastáva názor, že vedľajší účastník musí byť sám z podstaty svojej existencie schopný poskytnúť právnu pomoc pri súdnych konaniach v spotrebiteľských zmluvách a úmyslom zákonodárcu bolo umožniť kvalifikovanú ochranu spotrebiteľa priamo na ten účel zriadeným subjektom, ktoré budú spôsobilé poskytnúť spotrebiteľovi kvalifikovanú pomoc a ktoré budú v danej oblasti aj materiálne a personálne vybavené a odborne kompetentné. Nepriznaním náhrady trov konania vedľajšiemu účastníkovi sa neporušuje základné právo na právnu pomoc a rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 2 a 3 Ústavy SR. Zároveň poukázal žalobca na rozhodnutia senátov viacerých krajských súdov, kde súdy odmenu za úkony právnej služby poskytnuté právnym zástupcom vedľajšiemu účastníkovi na strane žalovaného nepovažovali za účelne vynaložené trovy.

Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu nevyjadril.

Vedľajší účastník vo vyjadrení sa k odvolaniu žalobcu vo veci samej akcentoval na to, že v konaní nepochybne vyšlo najavo, že žalovaný nemal vedomosť o premlčaní uznávaného dlhu a ani netušil, že súčasne s podpisom dohody o splátkach dochádza aj k uznaniu dlhu. Na túto nekalú praktiku žalobcu reaguje podľa vedľajšieho účastníka rozsiahla judikatúra odvolacích súdov, na ktoré poukázal vedľajší účastník vo vyjadrení sa k žalobe a zároveň v dôvodoch vyjadrenia citoval rozhodnutia krajských súdov (rozsudku Krajského súdu v Košiciach zo 06.11.2012 č.k. 5Co/194/2012-108, uznesenie Krajského súdu v Prešove sp.zn. 17Co/120/2012 z 29.11.2012, rozsudok Krajského súdu v Prešove č.k. 19C/87/2012-145 zo dňa 20.12.2012, rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 16Co/5/2013-119 z 24.04.2013, ako aj rozsudok Krajského súdu v Košiciach 4Cob/24/2013-86 zo 14.05.2013, kde krajské súdy sa podrobne zaoberali otázkou účinného uznania záväzku s následkami predĺženia premlčacej doby 10 rokov po podpísaní žalobcom predĺzenej dohody o uzavretí splátkového kalendára a uznania záväzku žalovanými.

K argumentácii žalobcu, že nemožno hovoriť o účelne vynaložených trovách vedľajšieho účastníka zastúpeného právnym zástupcom poukázal vedľajší účastník na stovky aktuálnych rozhodnutí krajských súdov, ktoré akceptujú právo spotrebiteľského združenia ako vedľajšieho účastníka na náhradu trov konania v úspešnom súdnom spore.

Krajský súd v Košiciach ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O.s.p.) po zistení, že odvolanie podal žalobca v zákonnej lehote (§ 204 ods. 1 O.s.p.) preskúmal rozsudok podľa § 212 ods. 1, 3 O.s.p. ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, a to bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p.) z hľadísk uplatnených odvolacích dôvodov (§ 205 ods. 1 písm. c), d) a f) O.s.p.) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nie je možné vyhovieť.

Rozsudok bol verejne vyhlásený na Krajskom súde v Košiciach dňa 21.08.2014 o 09.10 hodine v pojednávacej miestnosti č.d. 221 na 2. poschodí, pričom miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku boli zverejnené dňa 08.08.2014 na úradnej tabuli Krajského súdu v Košiciach v zmysle ust. § 156 ods. 1, 3 O.s.p.

Neúplnosť zistenia skutkového stavu [§ 205 ods. 2 písm. c) O.s.p.] je v sporovom konaní odvolacím dôvodom len za predpokladu, že príčinou neúplných skutkových zistení bola okolnosť, že súd nevykonal účastníkom navrhnutý dôkaz, spôsobilý preukázať právne významnú skutočnosť (napr. preto, že ho nepovažoval pre rozhodujúci pre vec), avšak iba samotná okolnosť, že nevykonal dôkazy účastníkmi navrhnuté, nemôže byť v sporovom konaní spôsobilým odvolacím dôvodom. Z povahy veci vyplýva, že účastník, ktorý v odvolaní uplatní tento odvolací dôvod, musí súčasne označiť dôkaz, ktorý - hoci bol navrhovaný - nebol vykonaný a uviesť právne významné skutočnosti, ktoré hoci boli tvrdené, súd nezisťoval, najmä preto, že ich nepovažoval za právne významné a ďalej, že vždy musí ísť len o skutočnosti a dôkazy uplatnené už v konaní pred súdom.

Žalobca v odvolaní neoznačil žiadny dôkaz, ktorý navrhoval vykonať a súd prvého stupňa tento dôkaz nevykonal. Preto tento odvolací dôvod nie je daný.

Odvolací dôvod podľa ust. § 205 ods. 2 písm. d) O.s.p. je v súdnej praxi vykladaný tak, že musí ísť o také skutkové zistenia, na základe ktorých súd prvého stupňa vec posúdil po právnej stránke a ktoré nemajú v podstatnej časti oporu vo vykonanom dokazovaní. Skutkové zistenia nezodpovedajú vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s ust. § 132 O.s.p., a to vzhľadom na to, že súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo z prednesov účastníkov nevyplývali, ani inak nevyšli počas konania najavo alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo vyšli počas konania najavo.

Nesprávne sú aj také skutkové zistenia, ktoré súd prvého stupňa založil na chybnom hodnotení dôkazov. Typovo ide o situáciu, kde je logický rozpor v hodnotení dôkazov, prípadne poznatkov, ktoré vyplývali z prednesov účastníkov alebo ktoré vyšli najavo inak z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, eventuálne vierohodnosti alebo ak výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z ust. § 133 až 135 O.s.p.

K odvolaciemu dôvodu podľa ust. § 205 ods. 2 písm. f) O.s.p. odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením je omyl súdu pri aplikácii práva na správne zistený skutkový stav. O omyl v aplikácii práva ide vtedy, ak súd použil iný právny predpis, než ktorý mal použiť alebo ak použil síce správny právny predpis, ale nesprávne ho interpretoval na daný prípad.

Odvolací súd v prejednávanej veci dospel k záveru, že tieto odvolacie dôvody nie sú naplnené.

Rozhodnutiu súdu nemožno vytknúť nedostatočné zistenie skutkového stavu, ani že by vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov účastníkov nevyplývali a ani nevyšli za konania najavo, že by opomenul niektoré rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo že by v jeho hodnotení dôkazov bol logický rozpor, prípadne, že by výsledok jeho hodnotenia dôkazov nezodpovedal tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z ust. § 133 až §

135 O.s.p., alebo že by na zistený skutkový stav aplikoval nesprávne zákonné ustanovenia alebo použité zákonné ustanovenia nesprávne vyložil.

Súd prvého stupňa vykonal vo veci dokazovanie v potrebnom rozsahu a náležite zistil skutkový stav, vykonané dôkazy vyhodnotil podľa ust. § 132 O.s.p., z týchto dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam, na ktorých aj založil svoje rozhodnutie, zo zisteného skutkového stavu vyvodil aj správny právny záver, preto odvolací súd rozsudok v napadnutej časti ako vecne správny podľa ust. § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

Odvolací súd sa stotožňuje aj s dôvodmi rozhodnutia súdu prvého stupňa a na tieto v podrobnostiach odkazuje (§ 219 ods. 2 O.s.p.).

Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia a k odvolacím dôvodom žalobcu odvolací súd udáva nasledovné.

Správne súd prvého stupňa uzavrel, že zmluva o vydaní kreditnej platobnej karty zo dňa 30.01.2004 je zmluvou úverovou a súčasne ide o právny vzťah zo spotrebiteľskej zmluvy. Preto na tento právny vzťah treba aplikovať ustanovenia upravujúce právne vzťahy spotrebiteľského charakteru. Ak je predmetom konania splnenie záväzku zo spotrebiteľskej zmluvy, a teda vznikol vzťah spotrebiteľský, ustanovenia upravujúce právne vzťahy spotrebiteľského charakteru je potrebné aplikovať nielen na samotnú spotrebiteľskú zmluvu, ale aj na právne úkony, ktoré na spotrebiteľskú zmluvu nadväzujú a majú vplyv na obsah tohto zmluvného vzťahu, a teda aj na dohodu o uzavretí splátkového kalendára a uznanie záväzku. Dohoda o uzavretí splátkového kalendára a uznanie záväzku je rovnako ako samotná spotrebiteľská zmluva uzatvorená medzi dodávateľom (obchodnou spoločnosťou zaoberajúcou sa vymáhaním pohľadávok) a spotrebiteľom, je tvorená predtlačným formulárom s priestorom na dopísanie osobných údajov dlžníka a navyše predstavuje zmluvnú modifikáciu práv a povinností vyplývajúcich zo spotrebiteľského vzťahu založenom samotnou spotrebiteľskou zmluvou. Uvedenú dohodu teda nemožno posudzovať samostatne, naviac bez zreteľa na existenciu ustanovení upravujúcich spotrebiteľské vzťahy a právny záväzok konajúceho súdu ex officio zabezpečovať, aby spotrebiteľ nebol viazaný dojednaniami, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa.

Aj podľa názoru odvolacieho súdu podpísaním dohody o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku žalovaným nedošlo k účinnému uznaniu záväzku a uznávací prejav žalovanej nezaložil plynutie novej 10 ročnej premlčacej doby podľa § 110 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Žalobca nevyzval žalovaného do konca všeobecnej trojročnej premlčacej lehoty na splnenie dlhu a uznávací prejav žalovaného nezaložil plynutie novej 10 ročnej premlčacej doby podľa § 110 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Vychádzajúc zo skutkových zistení, za akých žalobca dával podpisovať žalovanému uvedenú listinu, ako aj na skutočnosť, že žalobca mal vopred pripravené znenie vyhlásenia o uznaní záväzku, dospel odvolací súd zhodne so súdom prvého stupňa k záveru, že takéto konanie je v rozpore s dobrými mravmi v zmysle § 4 ods. 8 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, keďže žalovaný nemal vôbec vedomosť a ani vôľu takéto vyhlásenie urobiť. Aj podľa názoru odvolacieho súdu je evidentné, že úmyslom žalobcu bolo zabezpečiť si pre seba právne isté postavenie na úkor nevedomosti žalovaného ako spotrebiteľa. Takéto konanie odvolací súd považuje za nekalú obchodnú prax v zmysle § 8 ods. 4 zákona o ochrane spotrebiteľa, pričom takéto konanie je treba považovať aj za rozporné s dobrými mravmi v zmysle § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka a predmetný úkon je neplatný v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka. Takáto prax podstatne zasahuje do práv spotrebiteľa. Vzhľadom na vyššie uvedené uznanie záväzku ako nekalá obchodná prax je neplatné, preto bola dôvodne uplatnená námietka zákonnej trojročnej premlčacej doby. Odvolací súd zároveň poukazuje na neobvyklé

začlenenie dojednania dohody, kde zmluvné strany vyhlásili, že „majú vedomosť o premlčaní dlhu a o jeho následkoch“ do bodu 3 dohody s názvom Forma splatenia záväzku.

Z vyššie uvedených dôvodov správne rozhodol súd prvého stupňa, pokiaľ žalobu zamietol, z ktorého dôvodu odvolací súd v súlade s ust. § 219 ods. 1 O.s.p. rozsudok ako vecne správny potvrdil.

Vecne správne rozhodol súd prvého stupňa aj o trovách konania.

Žalovaný bol v konaní úspešný, náhradu trov konania však neuplatnil .

Podľa výsledku konania má vedľajší účastník podľa § 142 ods. 1 O.s.p. právo na náhradu trov konania voči neúspešnému žalobcovi, pretože vystupoval na strane žalovaného, ktorý bol v konaní úspešný a zároveň ním vynaložené trovy boli potrebné na účelné bránenie práva žalovaného, preto vedľajšiemu účastníkovi patrí právo na náhradu trov konania.

Z obsahu spisu je zrejmé, že vedľajší účastník po vstupe do konania podaním zo dňa 10.09.2012 doručeným súdu prvého stupňa dňa 11.09.2012 vo vyjadrení k žalobe vzniesol námietku premlčania, v dôsledku ktorej obrany bola žaloba vo vzťahu žalovanému zamietnutá.

Pokiaľ navrhovateľ namietal, že vedľajší účastník nemá právo na právne zastúpenie, resp. že má konať v konaní sám bez nároku na náhradu trov právneho zastúpenia, uvádza odvolací súd, že tento názor navrhovateľa nemá oporu v platnom procesnom práve.

Účastníci majú v občianskom súdnom konaní rovnaké postavenie (§ 18 prvá veta O.s.p.). Účastník sa môže dať v konaní zastupovať zástupcom, ktorého si zvolí (§ 24 prvá veta O.s.p.). Ako zástupcu si účastník môže vždy zvoliť advokáta. Plnomocenstvo udelené advokátovi nemožno obmedziť (§ 25 ods. 1 O.s.p.). Z tohto ustanovenia je možné jednoznačne vyvodiť, že vedľajší účastník rovnako ako účastník konania má právo na zastúpenie advokátom. Toto právo mu patrí bez ohľadu na to, či niekto z jeho členov má právnické vzdelanie alebo nie. Právo na právnu pomoc vyplýva aj z článku 47 ods. 2 Ústavy SR.

Odvolací súd preto konštatuje, že vedľajšiemu účastníkovi vznikol nárok na náhradu trov konania a pokiaľ má právo na zastúpenie advokátom, má právo aj na náhradu trov právneho zastúpenia. Vedľajší účastník má preto právo na náhradu účelne vynaložených trov.

S ohľadom na vyššie uvedené odvolací súd je toho právneho názoru, že trovy konania, vynaložené zo strany vedľajšieho účastníka (prevzatie a príprava zastúpenia, vyjadrenie zo dňa 01.02.2013) sú účelne vynaloženými trovami konania, preto vedľajšiemu účastníkovi patrí ich náhrada. Uplatnené trovy konania totiž boli vynaložené v súvislosti s úkonmi, vykonanými v prospech odporcu v 1. rade a v súvislosti s právnymi službami, ktorých vykonanie malo vplyv na rozhodnutie súdu. V tej súvislosti sú irelevantné námietky navrhovateľa, že vedľajší účastník nemal žiadnu vedomosť o prejednávacom prípade a na jeho vstup nebol žiaden dôvod, ktoré tvrdenia nemajú svoj skutkový základ.

Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd potvrdil rozsudok aj vo výroku o trovách konania vo vzťahu medzi navrhovateľom a vedľajším účastníkom ako vecne správny v zmysle ust. § 219 ods. 1 O.s.p.

O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa ust. § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s ust. § 142 ods. 1 O.s.p.

Žalovanému trovy odvolacieho konania nevznikli, ani si ich neuplatnil, preto o trovách odvolacieho konania žalovaného odvolací súd nerozhodoval.

Vedľajšiemu účastníkovi bola priznaná náhrada trov odvolacieho konania vo výške 71,11 eur. Tieto pozostávajú z trov právneho zastúpenia, a to z odmeny za jeden úkon právnej služby, ktorým je vyjadrenie k odvolaniu zo dňa 11.09.2013 v zmysle ust. § 10 ods. 1, § 14 ods. 1 písm. c) vyhl. č. 655/2004 Z.z. vo výške 51,45 eur (vychádzajúc z hodnoty predmetu sporu 845,71 eur, z režijného paušálu za tento úkon podľa § 16 ods. 3 vyhlášky vo výške 7,81 eur a 20 % DPH z odmeny a režijného paušálu v zmysle § 18 ods. 3 citovanej vyhlášky, čo v danom prípade predstavujú 11,85 eur, spolu 71,11 eur.

V zmysle § 149 ods. 1 O.s.p. žalobca je povinný zaplatiť tieto trovy k rukám právneho zástupcu vedľajšieho účastníka JUDr. Ambróza Motyku, advokáta do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch v znení účinnom od 01.05.2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.